

izhaja vsaki torek in soboto. Ako pade na ta dneva praznik, dan poprej.

Uredništvo

se nahaja v „Narodni Tiskarni“, ulica Vetturini št. 9, kamor je naslavljati pisma.

Nefrankirana pisma

se ne sprejemajo, enako se ne uvažujejo pisma brez podpisa.

Rokopisi

dopisov se ne vračajo.

GORICA

TELEFON št. 201.

stane na leto 10 K, za pol leta 5 K, za četrta leta 250.

Upravištvo

se nahaja v „Narodni Tiskarni“, ulica Vetturini št. 9.

Za oglaš

se plačuje od četrstolpne peti vrste po 14 vin., za večkratni natis primeren popust.

Posamezne številke

stanejo 8 vin. in se prodajajo v raznih griških trafikah.

St. 14.

V Gorici, v torek dne 18. februarja 1913.

Leto XIV.

Besede brez cvenka.

Že celo vrsto let se govori in piše o neklih posebnih avstrijskih interesih na Balkanu, katerih interesov pa do sedaj še nikdo ni pojasnil. Do zadnjega smo mislili, da so to kakšni trgovski interesi z balkanskimi državami, a zdí se, da tudi to ne bo, kajti naši politični merodajni krogi se za trgovino na Balkanu brigajo presneto malo, ker si nekateri v svoji diplomatski domišljavosti predstavljajo to stvar drugačno kot je.

Razni poslaniški krogi mislijo, da so balkanske države brez izjeme navezane trgovsko na našo monarhijo, ne vidijo pa, da je to mnenje čisto krivo. Balkanski narodi pač kupijo in bodo kupili, kjer se bo njim zdelo ravno prav, ne pa, kjer bo nam po godu.

Rusija ima in bo še vedno imela na Balkanu prav odlično in tudi vplivno besedo, ker si je znala pridobiti balkanske narode drugače kot mi. Bilo je enkrat sicer, da smo bili tudi mi na Balkanu vpoštevani in takrat smo mi poleg ruskih diplomatov imeli tudi res veljavo in odločitev v svojih rokah. Mi in Rusi bi bili lahko svoj čas delili balkanski polotok, a bržkone se nam je zdel preslovanski, zato smo se odtegnili in danes, po tolikih letih, bi bili mi spet radi tam, kjer smo bili. Toda razmere niso več iste, danes so Rusi čisto kaj drugega kot so bili svoj čas in nekdanjih razmer ne bo več mogoče poklicati v življenje, to je jasno.

Sicer razni listi, tudi poluradni »Fremdenblatt« pišejo te dni jako navdušene članke, kako velike vspehe da je dosegel v Peterburgu princ Hohenlohe, a to vse bržkone ne bo suho zlato, četudi se svetí. Mi smo sicer storili vse mogoče, toda kaj pomaga, če pa ruski stric ne čuti posebne potrebe po našem prijateljstvu.

Jasno je, da Rusi zasledujejo na Balkanu jako velike politične cilje. Oni bodo na vsak način skušali do zadnjega pognati Turka v njegovo nekdanjo domovino in morda jih nekoliko vabi

tudi ideja velikega cesarstva ob Bosporu in Črnem morju. Že davno sem zasledujejo te cilje, že od nekdaj se poprimejo vsake prilike, da nekoliko stisnejo meje turškega cesarstva in jasno je, da smo morali prav krepko trčiti z Rusi skupaj, ker naša politika je gorela za »status quo«, ne pa za iztrebljenje Turkov. Vse peterburške slavnostne ure sedaj ne pomagajo nič in niso pri nesle tega, kar bi mi radi. Rusom je seveda sedaj grozovito malo na nas ležeče, ker dobro vedo, da jim škodovati ne moremo in ves njih program na Balkanu gre naravnost čudovito v klasje. Morda niso niti toliko pričakovali kot so dosegli in lahko so zadovoljni.

Naša diplomacija, ki je imela za vse slovansko le malo posmeha, sedaj lahko vidi, kje in kako se rešuje orijentalno vprašanje. Ne v Albaniji in ne v zemunskih hotelih, ampak pri delu in zasledovanju dogodkov, ki so dovolj jasno govorili. Ta govor so razumeli že čisto navadni ljudje, ne pa naši zunanji zastopniki.

Sedaj frči vse polno hvale in slave po listih, kakor bi bil princ Hohenlohe res dosegel kake pozitivne vspehe.

Toda le malokdo se pri tem vpraša, kaj nas stane ves ta balkanski vozel, ki ga bodo drugi razmotali in sicer brez posebnih predsodkov. Kako velike vspehe smo dosegli v tem oziru si pač misli lahko vsakdo, ako pomisli koliko milijonov kron nas ta zadeva že stane. Že za časa aneksijske krize smo plačali ogromne vsote, brez ozira na to, kar nas je stala takratna mobilizacija. No, v sedanji krizi smo se modro odpovedali vsem pridobitvam kakih balkanskih ozemelj, ne zahtevamo pri tej celi zadevi drugega kot ta ljubi mir, a še tega niso diplomatje dosegli.

Druge države bodo dobile kak delež od tega velikega kosila, mi pa nič. Še miru nimamo, četudi smo se že naprej odpovedali vsaki dedščini po rajnem Turku.

In vsa ta reč, ki se godi drugim na korist, nas stane okoli 300 milijonov do

sedaj in morda še več. Te svote pa nekaj pomenijo, a nas še niso izmodrile. Državne finance so tako v slabem stanju, da se Bog usmili in še v navadnih razmerah izhajamo težko. Sedaj pa še to ogromno breme, ki nas bo kmalu zadušilo.

To so tedaj naši diplomatski vspehi: na Balkanu smo izgubili prav vse do zadnjega novca; stroškov smo si nakopali na glavo, da se nam lomi že hrbet; namesto da bi bili mi dobili kak delež, moramo biti veseli, da nas ne napadejo drugi. Da so nas izpodrinili tako temeljito ravno »nerodni« ruski diplomatje, to bi pač moralo biti tudi briljantnim našim politikom že jasno.

Da tedaj o takih razmerah ne bomo govorili o posebno prijateljskih in prijaznih odnošajih z Rusijo, to se razume samo po sebi. Toda tuptam se še skuša dokazati, da je med Rusijo in našo monarhijo vse kar najbolj gladko, kar pa ni res, kakor se razvidi iz raznih primerov. Res je pač, da Rusi dobro vedo, kaj delajo in temeljito zasledujejo svoj cilj, pri nas pa otepljemo bolj prazno snopovje in delamo besede brez cvenka.

Mažari proti Rusinom.

Mažari so bili od nekdaj in so še vedno nasilni v vsem svojem nastopu posebno še v politiki. Kako delajo z drugimi narodi na Ogerskem, to je bilo že nešteto povedano in o tem bi znale pričati najbolj solze in bridkosti slovaškega ljudstva, ka trpi od rojstva do groba, ki nima pravice niti dihati po slovaško. Noben staroveški tiran ni hujše delal s svojimi sužnji kot delajo Mažari s slovanskimi plemeni. Pod mažarsko vladno vzdihuje Hrvat in Slovak, najbolj pa še revni in skromni Rusini na severnem Ogerskem. Graška »Tagespost« prinaša te dni obširno poročilo teh političnih strahot, ki se godijo v zmanjšanju kulture in napredka.

Rusini so jako skromno in prav dobro in ponižno ljudstvo. Tako dobrih

ljudi se težko dobi, pravi dopisnik, kot so ti rusinski kmetiči, ki so zadovoljni z vsem, da le počeno živijo. Toda Mažari se niso nikdar brigali za te ljudi. Ne duhovnik, ne učitelj ni imel srca za to ubogo ljudstvo, ki ni zakrivilo drugega, kot da je slovansko.

Dolgo vrsto let je trajalo to mrtvilo in v sedanjem času šele so se ti rusinski kmetiči nekoliko vzdramili. In vzdramil jih je ruski ogleduh, ruski agitator, ki je prišel čez mejo in povedal temu ubogemu ljudstvu, da se drugod živi nekoliko drugače, da svet ni še ves mažarski, da sije tudi še solnce svobode.

In glej, to skromno, mirno ljudstvo se je vzdramilo in začelo gibati. Začelo je čitati liste in brošure in kar čez noč je začutilo v sebi zdravo moč in silo. Toda Mažari še vedno ni storil pravega koraka.

Sedaj je poslal vojsko in žandarte nad te uboge ljudi, ki niso zakrivali ničesar v svoji naivni dobrodušnosti. Mažari je velik gospod in takoj je dal čutiti svojo pest rusinskemu kmetiču in pokazal mu je pot v areste in ječe.

Ako to dobro pregledamo, vendar takoj vidimo, kdo je kriv. Mažari je te ljudi odtrgal od vsake kulture, vzel jim je vsako življenje. Duhovnike jim je dal tujce, učitelje jim je dal tujce in potem ni čuda, da to ljudstvo ni in ne bo nikoli spoštovalo svojih gospodarjev. Ako se ta uboga para nekoliko zave svojega rodu, pa že poje po njej bič in jermen in ječe so že na stečaj odprte. Ali je to politično?

Ali bodo morda Mažari te ljudi tako navezali na državo in monarhijo? S tem ljudstvo naravnost odganjajo, kar je sicer mažarski gospodi prav, ker ji niso bili skupni avstrijski interesi nikdar mari. Naša politika pa brska po Albaniji in Makedoniji, namesto da bi se doma pobrigala za svoje udane narode.

Veseli pa nas vendar, da so to stvar tudi Nemci priznali, kajti tudi oni niso v takih stvarih nedolžni. Koroške razmere sodejstokrat slične rusinskim. In ker so nemški listi obsodili mažarsko politiko nasproti Rusinom, smo prepričani, da

Zakaj sem odpovedala?

(Konec.)

Minul je teden. Nič sporočila.

Nekega večera prišel Marija k meni, boječa, kot hudodelka. Prestrašila sem se, ko sem jo pogledala v obraz, ki je bil kot mrtev, in je kazal nekako ptuje, trde, trpke črte okrog ust. »Milena, za Boga, kaj naj počnemo z njim?« »Kaj, ali je doma?« vprašam; ta hip se mi je znova obudilo sočutje do njega. »Da, tu je«, reče, »ali rajša bi ga bila pripeljala mrtvega, kot takega. Vse se ga boji, nobeden ne govori z njim. — Nihče ne ve izhoda iz te zagate!«

»Ali kako pa — kakšen pa je?« vprašam od nje obrnjena. »Od taka sramota! Naslikala sem si bila njegov prihod kot zmagovalje. Pride kot ponos svojih rojakov, ki bodo zdaj odškodovani za svoje žrtve, kot opora staršev, ki so vse storili zanj, kot sreča in radost za devojko, ki ga je zvesto čakala toliko let. — Kakšen je? Izkrokan, izpit, top, bedast — on ki je bil naš ponos!« »Sè študijami je konec za zmerom,« pravi. »Zdaj ne spravim nič več v glavo. Zakaj ste me spravili domov,

vsem v zasmeh, mesto da bi me bili pustili tam poginiti.« O Nasta, kaj je kortsila ta strašna, strašna pot!?« Tresla se je groze ta uboga deklica.

Veliko pozneje sem izvedela, da ga je čakala dva dneva in dve noči na Slavkovem stanovanju brez jedi in spanja, kot otrpla na mestu ždeča. Naposled se je je usmilita gospodinja in je šla tretjo noč iskat brata po beznicah, kjer se je po navadi potikal. Kaj je tu videla in slišala, mi ni Marija nikdar povedala. Samo enkrat je dejala trpko, da zdaj pač pozna kraje, kjer so ostali prihranki staršev in njeni, in kje je pustil brat svoje svetle oči, svojo svežo, krasno mladost. Sicer pa je bilo ono iskanje zastoj; brata vendar ni dobila. Še le, ko je prišla obupana na stanovanje, je prišel naposled tudi on tje, pa ne sam, nego v zanikarni družbi. Tudi to je morala okusiti; zapoditi je morala zanikarnico, predno je mogla govoriti z bratom. To je slišala stvari, o katerih prej ni slišala; in spoznala je jasno, da je brat bolan na duši in na telesu, in to vsled lastne krivde in da pripelje domov brezupnega človeka.

Vendar se je pokazalo, da je bil v njem še ostanek njegove krepke prirode, da se je moglo še nekaj narediti iz

njega, seveda ne več palača, nego le streha za silo. Slavko je potr in molče pomagal očetu pri poljskem delu, ni zahteval drugega, nego da ga pusté v miru. V tem pa sve iskale z Marijo prav mrzlično pri znancih in po časnikih, da bi mu dobile kako službico; in naposled smo mu ženske dobile nekaj malega, da bo mogel za silo izhajati.

Mene je čakala še ena preskušnja. Iz svoje službe sem nekoč obiskala za kratko dobo svojo domačijo. Tu pride Slavkova mati ter me vpraša v zadregi, ali bi ne mogla vendar le vzeti Slavka. Saj zdaj da se drži redno in da se še vedno spominja prejšnje prijateljice. Potem bo vsaj vedela, da je za vedno oskrbljen in si bo s krepko gospodinjno še dalje pomagal. On da je večkrat otožen in se čuti osamljenega in potrebuje koga, da bo zanj skrbel in ga držal v redu.

Za en hip se mi je pokazala Slavkova podoba izza otročjih let... Tu pravi mati dalje: »Tudi njegov oče je bil tak, jasev v glavi, pa ljubezniv in vesel, samo malo lahek, prelahek. Ar poročila vsa se mlada in potem sem ga krepko držala v redu, pa da niti opazil ni, kako sem to napravila. Posebno sem ga skušala odvrti od krčme; zato sem

mu dobro kuhala in prijazno ravnala z njim, pa napravljala zabave, h kojim sem mu vabila tudi prijatelje za večere. In, če tudi včasih težko, šlo je vendar. Saj me ima rad in je naposled tako dober; kot otrok je.«

»Kot otrok!« Kot blisk se mi je posvetilo v duši. Ta žena ni dobila v zakon drugega kot otroka! Posrečilo se jej je, kar se posreči jedva eni izmed sto. Ohranila ga je; toda le njega, ne pa sina, ki se je vrgel po očetu. Ta je prišel v nevarnost, ko jej je odšel izpred oči; njegova poguba je bila: enaka krt in zapeljiva pivska šega, koji se ustavijo le najmočnejši. Videla sem, kaj me čakalo, če bi ga vzela: Mesto moža, bi dobila le otroka in morda otroke, ki bi jim ne mogla biti vesela, nego bi se morala tresti za nje. Ne, rajši se ne poročim kot bi se poročila samo iz usmiljenja.

Tako pripravi pijača človeka ob čast in srečo. »Nočem ga, ker ni značaj!« je rekla ona; in jaz enako. Če se sploh kedaj poročim — nočem na mizo kozarca, kojega se drži toliko solz in iz kojega bi prišlo toliko gorja za bodoči rod. Menda si tudi ti mojih mish, kaj ne, ljuba Nasta? — Tvoja Milena K.

bodo dosledni in bodo obsodili tudi koroško politiko nasproti Slovincem. S tem bodo pokazali, da niso podobni Mažarom, ampak da so res potomci plemenitih in bistroumnih pradedov.

Afrikanska politika.

Tudi med Nemci so tuptam nekatere že izprevideli, da na Hrvaškem s tako bedasto in neumno politiko ne gre več naprej in dopisnik graške »Tagespost« je poslal omenjenemu listu prav ostro pisan članek, ki ostvettjuje dovolj jasno afrikanske razmere na Hrvaškem. Pribito dejstvo je sedaj, da Cuvaj ostane še dalje kraljevi komisar, a ne pride več v Zagreb. Sicer ta vest sama na sebi ni tako bridka, a sadovi Cuvajeve politike so že pogledali krepko iz zemlje. Celo frakcija Stranke Prava, ki je l. 1908 vedno očitno povdarjala svoje patrijotično stališče, je sedaj obmolnila in je obečala revidirati svoj protisrbski program. Ta politika sicer odgovarja bolj narodnim težnjam posameznih narodov, a ne odgovarja celofni državni politiki. Dalje konstatira list, da se je nabralo v Zagrebu 100.000 K za ranjence na Balkanu, kar tudi ni ravno brez pomena. Za avstrijske vojake ob mejah so pa uradnikom kar odtegovali na plačah. Na vsak način ta sprememba v ljudskem mišljenju ni za naše vodilne politike take ugodna kot bi kdo mislil. Vidi se, da je bila politika, ki so jo razni krogi vganjali proti Hrvatom popolnoma kriva. In ako je ljudstvo prišlo na krive poti, so krivi tega merodajni politični krogi, ne pa ljudstvo samo, kateremu tudi nemški listi priznajo izredno zvestobo in patrijotizem. Ako je pa minister za zunanje zadeve v svoji politiki tako odvisen od Mažarov, potem pa naj se tudi od narodov v mornarhiji ne zahteva, da bi imeli zaupanje vanjo. Jako važno je neko pismo, katero je pisal francoski poslanik v Londonu znanemu arheologu Buliću v Dalmaciji. V tem pismu pravi francoski poslanik, da bodo oni v seji poslanikov protestirali proti temu, da hoče Avstrija varevati albansko avtonomijo, ko je suspendirala avtonomijo kulturnega hrvaškega naroda. To pismo pač govori dovolj jasno, kako kriva in nesmiselna je naša notranja in zunanja politika. In tudi Ogrbi bi morali že enkrat uvideti, pravi nemški dopisnik iz Zagreba, da Hrvaško ni kje v temni Afriki, ampak da je že stara kulturna dežela. Proti Hrvatom in Srbom je pač treba postopati nekaliko drugače kakor proti Hotentotom v centralni Afriki, a tega mažarska gospoda noče priznati in tako vladajo na Hrvaškem še vedno stare afrikanske razmere, ki so v sramoto vsemu kulturnemu svetu. Ker Mažarom tako vgaja, ostane gospod Cuvaj še nadalje kraljevi komisar na Hrvaškem in isti gospodje, ki se borijo za svobodno Albanijo, se za hrvaške razmere ne brigajo iz daleka toliko. Cela naša politika je odvisna od Mažarov in žalostno je le to, da se ne upamo otestiti tega sramotnega jarma. Vse priznamo, vse pritrdimo, da se le ne zamerimo našim oger-skim bratcem. Da pri takih razmerah nimamo pri drugih državah posebnega ugleda, to je jasno. Kaj naj pa tudi mi govorimo o svetovni politiki, če imamo doma tako razdrapano in neredne razmere. Radi bi, da bi imel naš glas kako posebno svetovno veljavo, a doma si niti Mažarom ne upamo ukazati. Sicer priznajmo tudi to, da Nemci, ki se včasih zgrozijo nad takimi početji, ponavadi niso nič boljši. Če je treba pritisniti Slované, se vitežki Nemec prav s pridom druži z azijskimi Mažari.

Vojna na Balkanu.

Nobeno poročilo!

O vojski ni v zadnjih dneh nobenega poročila. Najbrže se tudi v zadnjem času ni nič pomembnega dogodilo. Sedaj imamo štiri bojišča, ki so na tu-

velikega strateškega pomena. Odrin je ono bojišče, ki je onemogočilo mirovna pogajanja. Če bi bili Bolgari vzeli Odrin, bi bilo prišlo najbrže tudi do miru. Pri Čataldži si stoje glavni in najmočnejši oddelki vojskujočih nasproti. Odločitev bi sicer tudi padla s popolno zmago Bolgarov na tej črti. A zdi se, da so Bolgari siti ogromnega krvoprelitja in nečejo zgubiti še onih moči, ki so jim ostale. Največje bitke so bile po zopetni obnovitvi sovražnosti na Galipolskem polotoku, kjer so Turki v pravem pomenu besede dvakrat odnesli krvave glave. Četrto bojišče je Skader. Turki se v Skadru prav junaško branijo in delajo marsikako preglavico nič manj hrabrim in junaškim Črnogorcem. Omenili bi še lahko bojišča, kjer se Grki in Turki bojujejo. A od ondot ni skoro nobenega poročila, tako da ni nikdo na jasnem, kaj se pravzaprav tam dogaja. Znano je le, da Grki oblegajo Janino. — Iz vsega se vidi, da so Turki za defenzivo jako dobri, medtem ko se jim je dosedaj vsak večji naval popolnoma ponesrečil. — Ta sedanjí dozdevni mir pa dela vtis, kot da bi se na vseh bojiščih delale priprave za odločilno akcijo. — Eden ali pa dva dni vročega, obupnega boja in potem popolna zmaga na vseli črti.

Kaj je z Enver bejem?

Te dni se čujejo najrazličnejše vesti o Enver beju, to je o onem generalu, ki je ubil prejšnjega vojnega ministra Nazim pašo. Enver bej je namreč hotel izkrcati pri Šarkjeju 25.000 mož ter priti Bolgarom v hrbet. Stvar se mu je pa ponesrečila in govori se, da so ga zaradi tega ubili. Druga vest pravi, da so ga ubili, ker so hoteli maščevati smrt Nazim paše. Še druga vest pravi, da se nahaja v nekem haremu. Zopet drugi pa javljajo, da se nahaja v Carigradu. Njegova ekspedicija pa plava po Marmarskem morju in se ne more nikjer izkrcati, ker Bolgari dobro stražijo na obali in Turkom povsod zastavljajo pot na kopno.

Dopisi.

Iz Sovodenj. (Nehvaležno plačilo za 40letno zvesto službovanje.) Zveste služabnike ima vsak gospodar rad in jih tudi boljše plača kakor nezveste. Delj časa ko je služabnik pri enem in istem gospodarju, večje zaupanje uživa, in gospodar ga ne zavrže ako mu zvesto služi. Ali se dobi gospodar, ki bi pa delavca, kateri mu že 40 let zvesto služi, pahne na cesto ali pa mu odjeda krvavo zaslužent kruh? Redki so! Pa saj je to vnebovpijoči greh, ki se glasi: »Delavcem ali najemnikom zaslužek zadrževati ali kratiti.« Nehvaležen in brezsrčen je tak gospodar!

Zakaj pišem to? Zato, ker se je zgodil tak vnebovpijoči greh tudi v Sovodnjah, katerega je zagrešilo naše županstvo nad našim cerkovnikom.

Ker je stvar zanimiva, hočem pojasniti, kaj vse je zmožna trmoglavost združena z neumnostjo nekaterih sovodenskih maščevalcev, ki so se znesli nad nedolžnim cerkovnikom, ki že 40 let opravlja svojo službo v vsestransko zadovoljnost celo vrsto pri nas službojočih duhovnikov in domačega ljudstva.

Naš cerkovnik je nastopil svojo službo l. 1873 kot 15leten deček in jo opravlja še danes kot 55letni mož z obilno družino. Nepozabni in blagopokojni vikar Jerij Mercina ga je najel in gospodarski svet ga je plačeval. L. 1877. mu je gospodarski svet izdal dekret, s katerim ga je imenoval za cerkovnika z določeno letno plačo v denarju in v prosti biri. Stvar je tekla mirno do leta 1908. — To leto pa je bilo usodepolno za cerkovnika in sploh za celo občino. Z raznimi mahinacijami in različnim rovarstvom in z vsemogočimi zvezami so prišli to leto na krmilo naše občine elementi, katerih imena se bomo z žalostjo spominjali če se spomnimo, koliko gorja, pretrpe, težav, zadrževanja in od-

laščevanja so ti le vprizorili nad njimi neljubimi osebami.

Zrtev tega ostudnega maščevanja je bil med drugimi tudi naš cerkovnik. Mož ni trobil v liberalni rog, zato po njem, lop po ubogem zvestem služabniku. —

L. 1908. je namreč takratno starešinstvo črtalo cerkovnikovo plačo iz vsakoletnega proračuna in ga pognalo z »žakljem« po občini, češ, ako hočeš imeti kaj, pojdi si pobirat po hišah. Ako dobiš kaj, boš imel, če pa nič ne dobiš, ne boš imel nič. Sicer so navidezno sklenili, naj mu da vsaka hišna številka 1 K na leto, a obvezati, da bo ta denar tudi res prejel, se niso hoteli. Cerkovnik seveda ni šel pobirat denarja po občini zaradi tega, ker se je ljudstvo uprlo temu sklepu starešinstva in reklo, da cerkovniku ne da krajcarja. Ljudstvo je zahtevalo, naj se cerkovnika kakor dosedaj plača iz doklad na izravne davke, kar je tudi po zakonu zapovedano. A starešini z županom na čelu se niso zmenili za to in so pustili cerkovnika brez plače.

Mnogokrat je cerkovnik prosil župana naj mu preskrbi plačo, a naletel je na gluha ušesa. In tako so potekla tri leta in cerkovnik ni dobil niti krajcarja one plače, katero mu je poprej dajalo županstvo. Sicer je tržaško namestništvo razveljavilo sklep starešinstva v zadevi njegove plače in naložilo, da ga mora plačati iz doklad na izravne davke. A starešinstvo se ni zmenilo za to, pač se je pritožilo na ministerstvo za uk in bogočastje. Stvar do dane ni še rešena. (Konec prih.)

Novice iz Kanala. Naš od vseh spoštovani polkovni zdravnik dr. Zamponi priredil je več javnih predavanj o prvi pomoči v sili. Sicer je on govoril v nemškem jeziku, a neki drugi gospod je njegova predavanja prevajal jako lepo na slovenski jezik. Vsa navodila je dr. Zamponi tudi praktično razkazaval na večjaku, ki je predstavljal bolnika. Posebno pa je ugajalo občinstvu to, da je pri predavanju v petek razdeljeval v slovenskem jeziku tiskan posnetek o poduku prve pomoči v nujnih slučajih. — Občinstva iz vseh stanov, iz bližnjih vasi je bilo pri vseh predavanjih toliko, da je bila Križničeva dvorana natlačena. Kakor ej koncem predavanja naznani dr. Zamponi, se bodo ta predavanja še nadaljevala. Želimo najboljši uspeh. Gospodu dr. Zamponi izrekamo pa tem potom za njegovo ljudomilo ravnanje najpristrčnejšo zahvalo, kajti predavanja so v veliko korist vsem, in le želeli bi bilo, da bi se tudi iz drugih strok slišati enaka predavanja.

V sedanjem novem kanalskem starešinstvu sedi precej obrtnikov in v primeri z davkoplačevalci premalo kmetovalcev. Ker je tudi naš g. župan Gorjup le obrtnik, je jasno, da potrebe kmetovalcev ne najdejo v starešinstvu dovolj zaželjene podpore. Tako n. pr. skrbi naše starešinstvo malo ali nič za dobre bike, četudi posamezni kmečki zastopniki dobro vedo, da daje živinoreja našim gospodarjem največ dobička. Naj bi se blagovolilo naše starešinstvo ozreti in se prepričati, kako deluje v tem oziru Kras in tolminski okraj, potem bode gotovo svoja mnenja in delovanja predručilo. Tako n. pr. je bilo videti pred enim tednom pri tolminskem županu nič manj kot 23 krasnih bikov belanskega plemena, na Krasu pa so si občine kupile prav lepe živali, nič manj kot 20 originalnih švicarskih bikov. Njim se gre v prvi vrsti za to, da je le bik izvrsten, naj stane pa ali 4 ali 800 K. — Tega ne pišemo zaradi očitjanja našemu županstvu, ampak le kot vspodbujevalen vzgled, ki naj ga blagovoli uvaževati.

Nov kanalski vodovod. Kako je ta krvavo potreben, ni treba več dokazovati, ker pisalo se je o tem že veliko let mnogo in mnogo. Navedemo naj le izrek nekega višjega državnega zdrav-

nalskih vodnih zdravstvenih razmer izjavil, da bi se, po njegovem mnenju, ne smelo sploh uživati mleko nobene krave, ki se v kanalu redi. Zato se pa nadajamo, da se bodo v kratkem z ureditvijo kanalizacije in novega vodovoda te razmere temeljito zboljšale. Osuntje novega vodovoda je šele v začetku. Načrte je napravil c. kr. melioracijski urad v Trstu in želimo vsi, da bi se z delom kmalu pričelo.

Težkoče, ki se pri tem nahajajo naj ne plašijo gospodov, ki imajo pri tem posel.

Cesta od Levpe proti Dolu, se pridno gradi. Pretrgana je že nad 2 kilometra. Zaposlenih je vedno od 40 do 80 delavcev. Splošna želja vseh naših prebivalcev po celi planoti je, naj bi se vendar enkrat razpisala gradnja ceste od Kala skozi Banjšice in Bate do Orgarja, ker so že vsi pogoji izpolnjeni in ljudstvo komaj čaka na delo pri cesti in zaslužek pri njej.

Iz Deskel. Zadnji dopis v »Goricu« naj se v toliko popravi, da niso le pristasi S. L. S. proti liberalnemu Konjedicu, da bi zasedel županski stolec, ampak tudi mnogi liberalci sami in celo nekateri starešini izvoljeni v l. razredu. Naše ljudstvo brez razlike mišljenja si želi konec Konjedičevega paševanja v občinskem uradu, in zato je šlo tudi v volilni boj za to. Klic ljudstva je: Konjedic ne sme zasesti več županskega stolca!

Politični pregled.

Državni zbor.

Finančni odsek, ki bode ta teden nadaljeval svoja posvetovanja o novih davkih, tvorečih mali finančni program, bode s koncem tega tedna skoro gotovo dovršil svoje delo, tako da bode zamogla obdržavati poslanska zbornica že prihodnji teden svoje plenarne seje ter se baviti z rešitvijo raznih davčnih predlogov. — Poljaki so sicer zahtevali, naj se skliče že prihodnji teden gališki deželni zbor, ki bi se imel baviti z volilno reformo, a temu so se protivile razne parlamentarne stranke, posebno pa krščanski socialci, ki so Poljakom v svojem glasilu »Reichspost« zagrozili, da jih puste na cedilu ter da si poiščejo Nemci drugih zaveznikov, ako bi Poljaki trdovratno ostali pri svoji zahtevi. Kakor pravi omenjeni list, se je posrečilo premagati v finančnem odseku razne težkoče v zadevi novih davščin in je torej skrajni čas, da se vse te zadeve končno rešijo, da bi se z odlašanjem rešitve istih ne pojavile nove težkoče, ki bi končno rešitev kdo ve kako dolgo zavleklo. Poljaki so ta migljaj razumeli in tako pride, kakor rečeno, do plenarnih sej.

Sklicanje delegacij.

V skupnem ministerskem svetu se je sklenilo sklicati okoli 14. maja t. l. delegacije.

Zbližanje čeških katoličanov.

Iz Prage se poroča, da se je dosel glo zblížanje med češkimi konservativnimi katoličani in krščanskimi socijalisti. Kakor je znano, je bil nastal po zadnjih volitvah hud spor med češkimi katoličani. Razcepili so se v dve stranki in v nekaj »struji«. Svobodomiselnici so imeli pri tem veliko veselje.

Avstrija ne demobilizira.

Skupni ministerski svet, katerega so se udeležili tudi avstrijski in ogrski ministerski predsednik ter avstrijski in ogrski finančni minister, je zboroval v nedeljo 8 ur in se posvetovanja še niso zaključila.

Najprej je grof Berchtold poročal o zunanjem položaju ter se je konstatiralo, da zunanji položaj ne dovoljuje zmanjšanja obstoječih vojaških priprav, čeprav obstoja upanje, da se pereča vprašanja rešijo mirno.

Vojaške odredbe stanejo do zdaj več kot 300 milijonov kron in zahtevajo

Vojni minister je pri tej priliki opozarjal, da so potrebne nove odredbe in stroški, toda zahteve vojnega ministra so se vsled ugovora avstrijskega in ogrskega finančnega ministra odložile.

Največji del posvetovanj pa je bil odmenjen debati o novi ureditvi trgovinskih odnošajev med Avstrijo in balkanskimi državami.

Domače in razne vesti.

Deželni glavar, Alojzij dr. vitez Pajer-Monriva umrl.

Velik duh se je sinoči razvezal svojih šibkih telesnih spon in je za vselej končal svojo posvetno nalogo. Dr. Alojzij vitez Pajer-Monriva, deželni glavar goriško-gradiški, komendant Leopoldovega in Franc-Josipovega reda, vitez železne krone III. vrste, velik oficir reda italijanske krone, častni občan červinjanski, gradežki in dolenjski, predsednik odvetniške zbornice in c. kr. kmetijskega društva v Gorici, je po kratki, hudi bolezn, obdan od dragih svojcev zatisnil svoje trudne oči k večnemu počitku.

Mož je tako dolgo in tako mogočno vplival na usodo naše dežele in je zapustil tako globoko zaorane sledove svojega dolgoletnega, zares neumornega delovanja, da si je v prebivalcih obeh narodnosti in vseh ljudskih vrstah zagotovil trajen spomin.

Dr. Pajer se je rodil dne 6. junija 1829 v Gorici, kjer so imeli njegovi starši trgovino v lastni hiši na takratnem Travniku. Očetu in materi je tekla zibelka v planinskih deželah; oče je bil redom Korošec, mati je bila Tolminka; a sin se je že v mladih letih navzel italijanskega duha, ki se je pa v njem še je prav razvil in razvnel, ko je stopil v javno življenje. Na gimnaziji, kjer sta

mu bila sošolca baron Winkler in pokoj. mons. Andrej Marušič, je še govoril slovenski, kot pravnik je bil celo sodni tolmač za slovenski jezik, a pozneje je opustil vsako vajo v tem jeziku, pozabil pa ga ni nikdar. Znano je celó, da je še kot deželni glavar tako spretno in zvesto tolmačil govore slovenskih poslancev, da ga je vse občudovalo.

Po končanih vseučilišnih študijah je stopil kot koncipient v pisarno pokojnega odvetnika dr. Rismonda, najnetejšega takratnega Italijana v Gorici; tam se je prav pripravil in izvežbal za svojo politično kariero. Takrat so se odvetniška mesta še razpisavala, ker je bil določen »numerus clausus« odvetnikov. Svoje prvo tako mesto je dobil dr. Pajer med Slovenci v Kanalu, kjer je posloval par let do svoje prenestitve v Gorico. Leta 1861., torej koj v začetku ustavne dobe je bil prvič izvoljen za deželnega poslanca in od tistega časa naprej je bil nepretrgoma član deželnega zbora in odbora do svoje smrti. Leta 1869. ga je deželni zbor izvolil za državnega poslanca in leta 1870 je bil povzdignjen na mesto deželnega podglavarja. Leta 1875. je bil odlikovan s plemstvom in dne 28. marca 1877 je bil prvič imenovan za deželnega glavarja, katero mesto je zasedal do 16. julija 1883. — Leta 1899. je postal zopet deželni glavar in je ostal do smrti. — Leta 1901 je naš deželni zastop obhajal redko slavnost: petdesetletnico Pajerjevega deželnega poslanstva in odborništva.

V zadnji dobi je popolnoma preuravnal in mnogostransko razširil deželno upravo. — Vodilna misel mu je bila v vsem: Ohraniti supremacijo italijanstvu in kazati navzgori in nazunaj italijanski značaj dežele. Sicer pa je bil skrben in neumorno delaven za blagor dežele. Mož je bil o svojem času spreten govornik in odličen konceptist; odlikoval se je po svoji bistroumnosti mimo vseh drugih goriških odvetnikov. Posebno pa ga je dičila trdna, nepogljiva volja in nepopustljiva ustraj-

nost, ko je šlo za doseganje gotovih ciljev in namenov. Pajer-ja so goriški Italijani na videz oboževali, a prav v srcu mu niso bili naklonjeni, marveč je imel prav mnogo skritih nasprotnikov posebno med svojimi sovrstniki. Ti bi ga bili najrajše popihnili z deželnega prestola, — a on je šel samosvestno in mogočno mimo njih in je — **vladal**. Pajer si je skupil nevenljive zasluge za goriške Italijane. Kaj je bil za nas Slovence, o tem morda o drugi priliki. Za danes mu voščimo iz dna srca večni mir in pokoj!

Visokorodni gospod baron Winkler, bivši kranjski predsednik, je te dni še precej nevarno obolél.

Gabrščekov mandat v trgih diši nekaterim gospodom, kakor kažejo vsa znamenja. »Narodno« delo in naša navičnost naj bi jim pri tem pomagala.

Goriški laški voditelji so vsi iz sebe, ker je c. kr. namestništvo poverilo goriškemu okrajnemu glavarstvu sestavo novega volilnega imenika kakor tudi izvedbo dopolnilnih volitev v goriški mestni svet. V svojem glasilu »Corriere« pišejo vsakovrstne jeremijade in pritožbe, kakor bi se jim bila zgodila bogve kako velika krivica. — Goriški Lahji so to sami zakrivali. Imeli so pošteno nastopali pri sestavi volilnih imenikov.

Mestni starešina Venier, ki grozno vskipi, če opazi v Gorici kaj novo-slovenskega in ki je imel pri sebi mestnega sveta, ko je le-ta protestiral proti odredbi namestništva, prvo besedo, ta ki noče o Slovencih nič slišati, je moral protestirati tudi proti temu, da je mestni župan Bombig v zvezi z dvema Slovincema pri kupčiji s krompirjem. Interpelirati bi moral župana Bombiga, če je to res, in če je res, kaj misli ukreniti, da se ta »škandal« odpravi. In nadalje bi moral interpelirati tudi samega sebe in sicer ali je katerikrat kot advokat že branil kakega Slovenca v sodni dvorani, in če je, kaj misli ukreniti, da se kaj takega več ne ponovi.

Nadalje bi moral interpelirati občinskega svetnika, tiskarja Juga, ali je res, da tiska tudi slovenske plakate, ki se potem razobešajo po mestnih vogalih in tako potrjujejo, da v Gorici prebivajo tudi Slovenci poleg Lahov! Splon bi moral interpelirati skoraj vse mestne starešine in jih na koncu vprašati, li res žive večinoma od slovenskega denarja, in če je to res, kaj mislijo storiti, da se kaj takega ne bo več dogajalo.

Ta interpelacija bi bila na mestu, na katero naj bi odgovarjali mestni svetovalci. In če bi hoteli resnico povedati, bi morali reči, da je res, kar pravi interpelant. A rekli bi mu najbrže, da nima v glavi vse v redu, ako bi zahteval od njih, da se morajo tako ravnati kakor on zahteva.

Župan Bombig je poslal listu »L'Eco« popravek, v katerem pravi da ni res, da bi bil imel on na Dunaju posvetovanja z dr. Šusteršičem in posl. Fonom. Res pa je, pravi popravek, da ko sem se nahajal na Dunaju v občinskih zadevah, nisem imel niti prilike videti posl. Fona, medtem ko dr. Šusteršiča niti ne poznam.

Ničnostna pritožba. Državni pravdnik, dr. Marinaz, ki je zastopal obtožbo proti A. Lenassiju in dr. Luzzattu v procesu, ki se je vršil minoli mesec v Trstu zaradi zadeve »Banke Popolare«, je vložil pritožbo ničnosti proti oprostitvi omenjenih dveh obtožencev v procesu.

Izpred sodišča. Tukajšnje okrožno kot kazensko sodišče je obsodilo 36letnega Henrika Čermelj iz Vrtovin, ker je s kolom udaril svojega očeta po glavi ter ga ranil, na 14 dni strogega zapora.

Včeraj se je vršila kazenska obravnava proti šolskemu voditelju v Ronkah Josipu Bosma, ki je izmaknil, kakor smo svoječasno poročali, iz blagajne župnika Barban za 300 K bankovcev. Sodišče ga je obsodilo na 20 dni strogega zapora.

33-letni Avgust Jevšček iz Nabrezine, a pristojen v Bate, je dne 16. sept. l. l. izvalil Antonu Dolenc na cesti med Tolminom in Sv. Lucijo z raznimi ob-

Globoko potrto, naznanja deželni odbor poknežene grofovine Goriško-Gradišćanske tužno vest o smrti zaslužnega in čestitljivega deželnega glavarja

odvetnika Dr. Alojzija Pajer di Monriva

komanderja Leopoldovega reda, kompturja Franc-Jožefovega reda, viteza železne krone tretjega razreda, velikega oficirja italijanske krone, častnega občana červinjanskega, dolenjskega in gradežkega, predsednika odvetniške zbornice, predsednika c. kr. terezijanskega kmetijskega društva, predsednika upravnega sveta c. kr. priv. furlanske železnice, členu deželnega šolskega sveta. itd. itd.

Pogreb uglednega pokojnega bo v četrtek dne 20. t. m. ob 10¹/₂ uri zjutraj iz hiše žalosti Corso Francesco Giusepp: števil. 76.

GORICA, dne 18. februvarja 1913.

ljubami 250 kron, s katerimi je šel Dolenc na svetolucijski kolodvor po blago za svojega gospodarja Pregelj. — Sodišče je Jevščeku prisodilo 4 mesece težke ječe.

Vsaki dan sveže ribe se bodo prodajale od jutri naprej na ribjem trgu.

Zborovanje obč. tajnikov in uslužbencev na Goriškem. V ponedeljek dne 24. t. m. se bo vršilo ob 10. uri predp. v hotelu pri »Jelenu« zborovanje obč. tajnikov in uslužbencev v svrhu ustanovitve posebnega društva za iste.

Predaja renškega županstva upravitelju g. Angelju Trojer se bo vršila v sredo.

Požar v Št. Ferjanu. V noči na nedeljo je popolnoma pogorela v Št. Ferjanu hiša Stekerja. Našli so med razvalinami ostanke človeškega trupla. — Bajе je zgorel delavec, ki je spal v hiši. Govori se, da je nekdo zažgal hišo iz maščevanja.

Novi društvi. C. k. namestništvo je vzelo na znanje ustanovitev društva: »Sveta vojska — protialkoholno društvo« v Tolminu in »Prostovoljnega gasilnega društva« v Drežnici.

Odlikovanje. Srebrni križec za zasluge je dobil g. Anton Bitner, logar pri knezu Thurn in Taxis v Devinu.

Nova križarka. Dne 15. t. m. so spustili v morje na Reki novo križarko z imenom »Novara«, ki je bila napravljena še iz kredita, dovoljenega v l. 1910. Nova ladja obsega 3500 ton in ima 25.000 konjskih moči. Nova križarka je bila izdelana v domači ladjedelnici na Reki. Botra nove ladje je bila grofica Montecuccoli, ki je s tresočim glasom pozdravila novo bojo moč in jo na ukaz Njega Veličanstva cesarja krstila z imenom »Novara«. Ladja spada k takozvanim malim križarkam, ki imajo v vojski nalogo ogleduhov in morajo zato biti posebno urne. Naša mornarica ima sedaj tri novejšje take ladje: »Saida«, »Helgoland« in »Novara«; izmed starejših je dobra še »Admiral Spaun«.

Gozdni požar na Šmarni Gori. — Včeraj jutraj je začelo goreti na dveh krajih v gozdu na Šmarni Gori pri Ljubljani. Gorelo je z veliko silo. Več hektarov gozda je uničenega.

60letnica napada na cesarja Franca Jožefa I. Danes je poteklo 60 let, odkar je Mažar Libeny, krojaški pomočnik, zavratno napadel cesarja z nožem in ga ranil na tilniku. Kakor vsak dan je šel cesar tudi tega dne krog poldne na sprehod; spremljal ga je polkovnik grof O'Donnel. Na Bastiji pri Koroških vratih se je cesar nagnil preko mestnega zidu, ker se je odspodaj oglasilo bobnanje. Grof je stal poleg njega. Tisti hip skoči k cesarju neki človek, ki je prete sedel na bližnji klopi, ter z odprtim nožem zamahne proti cesarjevi glavi. Nož pa je k sreči zadel na ovratnik in šele potem zdrknil na tilnik, tako da rana ni bila opasna, čeprav je bil zamahljaj silen. Medtem je polkovnik že zgrabil napadalca in ga spravil na tla, kjer se je med njima začela obupna borba. K sreči je prihitel na pomoč Dunajčan Ettenreich, nakar se je posrečilo napadalca ukrotiti. Napadalec si je ob meču, ki ga je O'Donnel izdrl, vse roke porezal. Cesar pa je velel grofu: »O'Donnel, vtaknite meč v nožnico!« Šele na to je O'Donnel opazil, da je cesar ranjen. Ker je bila medtem prišla že tudi vojaška straža in prišla napadalca, je grof prosil cesarja, da ga sme spremiti, nakar je cesar prijel grofa pod roko in šel z njim proti palači nadvojvode Albrehta, ki je stala v bližini. Medpotoma je cesar rekel: »Sedaj mi je tako, kakor mojim ubogim vojakom v Milanu.« V palači se je cesar za hip onesvestil, a resnejših posledic ni bilo. V spomin na srečno rešitev cesarja ob tem napadu se je na Dunaju zgradila Votivna cerkev.

Novi dunajski nadškoj. Listi poročajo, da postane dunajski nadškoj najbrže litomerški škof dr. Gross.

Napovedi za osebno dohodarino. Rok za vlaganje napovedi za odmero osebno dohodninskega davka se je podaljšal do 31. marca t. l.

Hotel je maščevati Schuhmeierja. Iz Monakovega se je podal na Dunaj mizarjski delavec Franc Freiburger z namenom da maščuje umor posl. Schuhmeierja. Freiburger je namreč hotel umoriti brata morilca, posl. Kunschaka. To je izvedela dunajska policija ter Freiburgerja aretirala. Pri izpraševanju pa je Freiburger odkrito priznal vzrok svojega potovanja. Našli so pri njem revolver in pilo. Freiburger je bil že 26krat predkaznovan in se izdaja za svobodomiselnca.

Grdo nesramnost si je dovolil dunajski nemški list »Volksblatt«, ker očita, da Slovani niso dali niti vinarja za obmejno vojaštvo. Pribijemo le, da piše graška »Tagespost«, da je bilo v Zagrebu nabranih okoli 50.000 kron. — Nemški jeziki so res dolgi, da dosežejo tudi blatne kaluže.

Uredne bratce so našli puljski sleparji v večnem Rimu. Tam so zidali veliko justično palačo in te dni je policija aretirala kar tri inženere, ki so imeli tam opravila, četrti pičček je pa odnesel pete na varno. Listi poročajo o velikih sleparijah, ki so jih izvršili omenjeni gospodje pri stavbi justične palače, kjer se je sleparilo kar na debelo.

Umrl je v Bambergu prelat dr. Fr. Ks. Schaedler, eden glavnih voditeljev katoliškega centra v nemškem državnem zboru in bavarskem deželnem zboru.

Umrl je v Bambergu prelat dr. Fr. Ks. Schaedler, eden glavnih voditeljev katoliškega centra v nemškem državnem zboru in bavarskem deželnem zboru.

Led je počil na Blatnem jezeru na Ogerskem in poškodoval vse nasade in kulture ob bregu. Škode je več 100.000 kron.

Na eksportni akademiji je zopet štrajk. Poročali smo že, da so slušatelji eksportne akademije na Dunaju štrajkali, ker hočejo, da dobi ta trgovska akademija značaj visokih šol. Počasi se je bil šunder polegel, a sedaj je zopet zavrelo, ker so nekateri radi štrajka izgubili štipendije in podpore. Bajе gre sedaj večje število slušateljev na trgovsko visoko šolo v Berlin.

Trgovska in obrtna zbornica v Krakovu je sklenila, da od sedaj dalje dopisuje vsem centralnim uradom na Dunaju edino le v poljskem jeziku. Zbornica v Lvovu se namreč tudi že dalje časa poslužuje izključno le poljskega jezika.

Poroka nemške princezinje, ki vzame cumberlandskega princa Ernsta, se bo vršila bajе na Dunaju, ker bo tudi naš cesar na svatbi in bi zanj bilo premučno vsako potovanje.

Najstarejši človek v Avstriji je najbrže Iv. Navratil v Nemškem Brodu na Češkem. Navratil ima 114 let in je razmeroma precej čvrst na duhu in na telesu.

Krojaški pomočnik

išče službe. Kdo je ta, se izve v našem upravnistvu.

Jakob Miklus

mizar in lesni trgovec

v Podgori

na voglu železniškega mosta

(na cesti, ki pelje proti Gradiški)

Trguje tudi z opeko vsake vrste, ima veliko zalogo vsakovrstnega trdega in mehkega lesa, ima tudi vsake vrste grede, tramove 3.3 od 3—12 metrov dolge in 3.3 od 3—12 colov debele.

Ivan Bednařik

priporoča svojo

knjigoveznico

v GORICI

ulica della Croce šte. 6.

LOTERIJSKE ŠTEVILKE.

Dunaj . . . 67, 4, 54, 87, 48.

Svoji k svojim!

Podpisani slovenski brivec v Gorici Gosposka ulica št. 1 se priporoča sl. slovenskemu občinstvu iz mesta in z dežele za obilen obisk. Postrežba točna in strogo snažna. Brije in striže tudi na mesečno odplačevanje. Na zahtevo brije in striže na domu. V zalogi ima razne toaletne potrebščine po zmerni ceni. — Prevzema vsa lasničarska dela ter kupuje ženske lase po 12 K in naprej kilogram.

FRANC NOVAK,

Gosposka ulica, šte. 1.

Tečaj za učenje jezikov po Berlitzovi metodi.
Tečaj v Gorici, Magistratna ulica 13.

Francoski jezik uči rojen Francoz. Angleški jezik uči rojen Anglež. Vsak učitelj uči le v svojem materinem jeziku. Od prve ure dalje posluša in govori učenec le oni jezik, katerega se hoče naučiti.

Začetna podlaga. — Konverziranje. — Literatura. — Slovnica.

Novi tečaji se začnejo ta teden.

Prijave se sprejemajo: V torek, četrtek in soboto od 3. do 6. ure popoldne in od 8. do 9. ure zvečer v Magistratni ulici 13.

Ura za poskušnjo zastoj in neobvezno.

JOSIP BONANNI

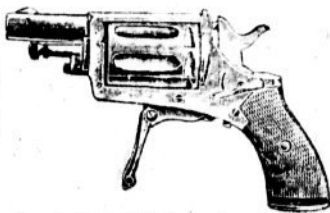
naslednik T. Slabanja

srebrar in zlatar v Gorici ulica Morelli 12
odlikovan z zlato svetinjo

se priporoča vsem čč. cerkvenim oskrbništvom za vsakovrstna izgotovila cerkvenega orodja. Plačuje se tudi na obroke. Konkurenca v cenah izključena. Cenike gratis franko na dom.

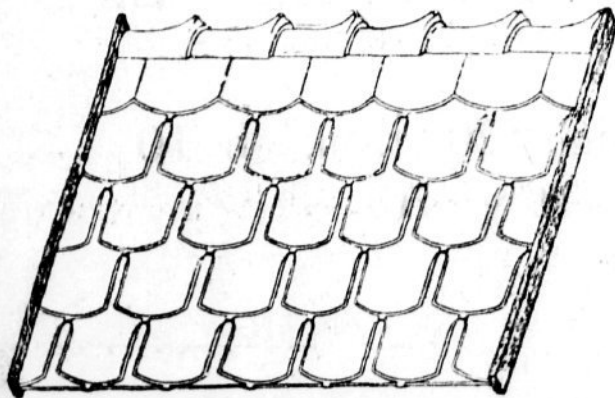
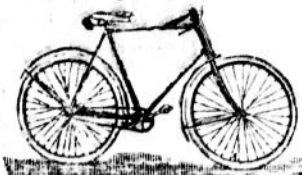
Kupujte samo dvokolesa »AL TENA«, francoske vrste, ki so najhitrejši in najboljši bodi si za navadno rabo ali za dirkev

Šivalni stroji Original »Victoria« so najpraktičnejši za vsako hišo. Isti služijo za vsakovrstno šivanje in šikanje (vezenje). Stroj teče brezšumno in je jako trpežen. Puške, samokrese, slamo-reznicе in vse v to stroko spadajoče predmete se dobi po to arniški ceni pri tvrdki

Kerševani & Cuk,

GORICA — Stolni trg št. 9.

Patentirani strešniki „Ancora“.

napravi na navednih gladkih strešnikih (Flachziegel) se sode ne perfektno zvezo cele strehe. S patentiranimi »Ancora«, strešniki pokrite strehe nudijo večjo varnost in trdnost kot vsaka druga vrsta strešnikov. Estetičen utis! Cene jako primerno! Priporočljivo za nove strehe ali pa za zamenjavo starih streh tudi za bolj lahko strešino! M M

Najboljša priporočila!

Izključno zastopstvo za gorški, tolimski in vipavski okraj ter za Kras:

O. Zajec Gorica, Gosposka ul. 7.

TELEFON 107.

